

Tempo Doeloe, vroegere tijd, is een korte beschrijving door Gerrit van Faassen van het "Indië-leven" van enkele veteranen. In dit verhaal staat Marinus Sierink centraal.

Sierink vertrok in de eerste week van september 1949 met de Grote Beer naar Indië. "Het was beslist geen plezierreis, in drie lagen slapen in het ruim van het schip, met zo'n 1500 soldaten. En de spanning, wat staat ons te wachten in dat onbekende land", aldus Marinus Sierink. De eerste stop in Aden was een belevenis. "Iedereen zat in de eetzaal en was druk bezig met de berichten van het thuisfront. In de Golf van Aden schommelde de boot van links naar rechts, zodat al gauw zo'n driekwart van de passagiers aan de reling stond om, zoals men dat noemde, de vissen te voeren", aldus Sierink. De enige afwisseling tijdens de elf dagen die ze daarna voeren op de Indische Oceaan was het kijken naar dolfijnen en naar vliegende vissen. Aan het eind van de elfde dag werd de kust van Sumatra bereikt, waarna werd doorgevaren naar Java. In Tandjung Priok werd afgemeerd. Het bataljon van Sierink werd daar meteen op de trein gezet, door een prachtig, imponerend landschap naar Serang. Op de stations liepen de verkopers met trossen bananen, de zogenoemde Pisang-Radja, een klein soort banaan. Ondanks hun karige soldij (een gulden per dag plus dertig cent gevarengeld) kochten de meeste soldaten een tros. Ze waren goedkoop, lima-poeloe sèn, oftewel 50 cent per tros. Nadat de bananen waren gegeten werd het trouwens wel drukker bij de wc's. In Serang werden ze tijdelijk ondergebracht in loodsen. Kort daarna moest Sierink met dertig anderen naar een leegstaande school in de kampong Baros, hun uitvalsbasis voor het dagelijks patrouillelopen. Dat gebeurde met tien man achter elkaar, een spannende bezigheid. "Je wist nooit wat je tegen zou komen, of nog beter, wat er boven in de bomen zat om jou te begluren, maar gelukkig zijn wij, achteraf gezien, er goed doorheen gekomen", aldus Marinus Sierink. Ook moest er regelmatig wacht worden gelopen in de kampong en op de doorgaande weg. "Op een goede dag stond ik te posten toen er een Rode Kruis auto aankwam. Ik liet voor controle de auto stoppen, je weet tenslotte maar nooit en liep naar de bestuurder. Wat schetste mijn verbazing, de chauffeur was een plaatsgenoot, Jan Meyer uit Hardenberg. Een geweldige verrassing elkaar te ontmoeten in zo'n ver vreemd land", aldus Sierink. In december werd de soevereiniteitsoverdracht getekend en verhuisde Marinus met een aantal maten naar Buitenzorg. Ze werden daar gelegerd in de beroemde plantentuin, in de nabijheid van het paleis van Soekarno. Ook daar was het wachtlopen geblazen, totdat de soldaten opnieuw moesten verhuizen. Voor de tweede keer kwamen ze in Tandjung Priok. Daar werd Sierink samen met een sergeant belast met het ontschepen van militairen die per boot uit alle delen van Indië naar Batavia werden vervoerd. Die moesten worden voorbereid om naar huis te varen. In de Berenlaan was daar een speciale kazerne voor. Sierink kwam daar regelmatig, voor het checken van de passagierslijsten. "Op een dag trof ik daar twee Hardenbergers, Jan Lotterman, de zoon van de koster, en Jan Kremer, ik meen van de Klinkerweg. En later ook nog Hendrik Jan Borneman, de zoon van onze overbuurman aan het Oosteinde. Samen zijn we Batavia in geweest waar we ons op de foto hebben laten zetten", aldus Sierink. Tot half november 1950 was Sierink werkzaam in Tandjung Priok. Toen zat ook voor hem de Indiëtijd erop en voer hij met de boot terug naar Nederland. Met een bus werd hij naar Hardenberg gereden, waar hem op een zaterdagavond een geweldig welkom ten deel viel. "Dat was het slot van een tijdperk vol spanning en belevenissen, waarop ik dankbaar terug kan zien", aldus Marinus Sierink.